

Poglavlje 1

Nottinghamshire, jesen 1819.

Gospodin u crnom skrenuo je u hodnik, a Charlotte Highwood hodala je za njim.

Krišom, naravno. Ne bi bilo poželjno da je netko primijeti.

Začula je tihi škljocaj brave na vratima – niz hodnik, slijeva. Vrata su to knjižnice sir Vernona Parkhursta, ako je sjećanje dobro služi.

Zastala je u obližnjoj niši, prepustivši se razmišljanju u tišini.

U širem kontekstu engleskog društva Charlotte je bila sasvim nevažna mlada žena. Ometanje samoće markiza – kojeg još nije ni upoznala – bio bi najneprihvatljiviji čin nedoličnosti. Ali i nedoličnost je bolja od alternative: još jedne godine skandala i bijede.

Glazba je dopirala iz dvorane za ples. Prvi taktovi kadrile. Ako želi nešto poduzeti, sada je pravi trenutak. Prije nego što odustane od svog nauma, Charlotte se na prstima uputila niz hodnik i dotaknula bravu.

Kad imaš očajnu majku, moraš pribjeći očajničkim potezima.

Čim je otvorila vrata, markiz je podigao pogled. Bio je sam, stajao za radnim stolom.

I savršen.

A pod tim nije mislila na to da je zgodan – iako jest zgodan. Visoke jagodične kosti, četvrtasta čeljust i nos toliko ravan da mora da ga je Bog nacrtao koristeći se ravnalom. Ali i sve drugo u vezi s njim odisalo je savršenstvom. Stav njegova tijela, držanje, tamni pramenovi kose. Aura neupitne kontrole koja je lebdjela oko njega, ispunjavajući prostoriju.

Unatoč nervozi, bila je pomalo znatiželjna. Nijedan muškarac ne može biti savršen. Svi imaju mane. Ako nesavršenosti nisu vidljive na površini, onda su skrivene duboko unutra.

Misteriji su je oduvijek privlačili.

„Nemojte se uzrujavati”, rekla je, zatvarajući vrata za sobom. „Došla sam vas spasiti.”

„Spasiti me.” Njegov duboki, osebujni glas milovao ju je poput najfinije jelenje kože. „Od...?”

„Oh, od raznoraznih stvari. Ponajviše od neugodnosti i poniženja. A ni polomljene kosti nisu nemoguć ishod.”

Zatvorio je ladicu radnog stola. „Jesmo li se mi upoznali?”

„Ne, gospodine lorde.” Naknadno se sjetila nakloniti. „Odnosno, ja znam tko ste *vi*. Svi znaju tko ste *vi*. *Vi* ste Piers Brandon, markiz od Granvillea.”

„Koliko znam, jesam.”

„A ja sam Charlotte Highwood, iz obitelji Highwood, koju nemate razloga poznavati. Osim ako ne čitate *Prattler*¹, a vjerojatno ne čitate.”

Bože, nadam se da ne čitate.

„Jedna od mojih sestara jest vikontesa Payne”, nastavila je. „Možda ste čuli za nju; ljubiteljica je kamenja. A moja majka je nemoguća.”

Nakon trenutka tišine nakosio je glavu. „Očaran sam.”

Zamalo se nasmijala. Nijedan odgovor ne bi zvučao neiskrenije od toga. „Očaran”, sigurno. Iskreniji bi odgovor bio „užasnut”, ali bio je previše pristojan da to kaže.

1) Na hrvatskom *prattler* znači *brbljavac* (*op.ur.*).

Dokazavši opet svoju profinjenost, pokazao joj je rukom prema dvosjedu, pozvavši je da sjedne.

„Ne, hvala. Moram se vratiti na bal prije negoli primijete da me nema i ne želim da mi se haljina izgužva.” Dlanovima je izravnala donji dio svoje svijetloružičaste haljine. „Ne želim smetati. Došla sam vam samo nešto reći.” Progutala je knedl. „Nisam zainteresirana za brak s vama.”

Odmjerio ju je od glave do pete, polako i ravnodušno. „Čini se da ste mislili da će mi laknuti.”

„Pa... jesam. Kao što bi svakom gospodinu na vašem mjestu. Znaite, majka me bezuspješno pokušava uvesti u krugove gospode s titulama, što je predmet javnog ismijavanja. Možda ste čuli za izraz ‘Očajna debitantica?’”

Oh, mrzila je čak i izgovarati te riječi. Pratile su je cijelu sezonu kao mračni oblak koji ju je gušio.

Prošlog proljeća, tijekom njihovog prvog tjedna u Londonu, ona i mama šetale su Hyde Parkom, uživajući u ugodnom poslijepodnevu. Zatim je njezina mama spazila grofa od Astina kako u kočiji prolazi po stazi Rotten Row. U želji da pogodan plemić primijeti njezinu kćer, gospođa ju je Highwood gurnula prema njemu – nakon čega se nespremna Charlotte spotakla i pala na tlo, a grofov konj pridigao na stražnje noge, izazvavši sudar čak triju kočija.

U idućem izdanju *Prattlera* objavljen je crtež mlade žene, nevjerojatno nalik na Charlotte, koja razotkriva grudi i pokazuje noge dok se uključuje u promet. Crtež je nazvan „Proljetna londonska kuga: očajna debitantica”.

I eto. Proglašena je skandalom.

I nećim gorim od skandala: ugrozom za zdravlje društva. Ostatak sezone nijedan joj se gospodin nije usudio prići.

„Ah”, rekao je, naizgled povezujući konce. „Dakle, zbog vas Astin šepa.”

„To je bila nezgoda.” Pokunjila se. „Ali iako to nevoljko prizna-

jem, postoji velika šansa da će me majka pokušati spojiti s vama. Htjela sam vam reći da se ne brinete. Nitko ne očekuje da će njezine spletke biti uspješne. Osobito ne ja. Mislim, to bi bilo apsurdno. Vi ste markiz. Imućan, ugledan, naočit markiz.”

Naočit, Charlotte? Zbilja?

Zašto, zašto, zašto je to rekla?

„A ja ne očekujem ništa više od problematičnog trećeg sina”, nastavila je. „Također, među nama je velika razlika u godinama, kao između svibnja i prosinca, a to sigurno ne želite.”

Lord Granville pogledao ju je ispod oka.

„Ne kažem da ste stari”, nadodala je žurno. „Niti da sam ja preterano mlada. Opis sa svibnjem i prosincem nije najbolji izbor. Možda radije... lipanj i listopad. Ne, čak ni listopad. U krajnjem slučaju, lipanj i kraj rujna. Ni dan nakon sv. Mihovila.” Brzo je zarila lice u dlanove. „Spetljala sam se, zar ne?”

„Prilično.”

Charlotte je prišla dvosjedu i svalila se u njega. Očito će ipak sjediti.

On se maknuo od stražnje strane stola i sjeo na njegov rub, držeći jednu čizmu čvrsto na tlu.

Hajde, izgovori to, rekla je samoj sebi.

„Bliska sam prijateljica Delije Parkhurst. Vi ste poznanik sir Vernona. Oboje ćemo iduća dva tjedna biti gosti ove kuće. Moja će majka dati sve od sebe da nas spoji. Dakle, moramo se izbjegavati.” Nasmiješila se, pokušavajući biti duhovita. „Opće je poznato da me imućni muškarci na visokom položaju trebaju zaobilaziti u širokom luku.”

Nije se nasmijao. Čak ni nasmiješio.

„Ovo posljednje... Šalila sam se, gospodine lorde. Odnosi se na rečenicu iz jednog romana...”

„*Ponos i predrasude*. Da, pročitao sam ga.”

Naravno. Naravno da jest. Godinama je obavljao diplomatske

dužnosti u inozemstvu. Nakon Napoleonove predaje pomagao je u pregovorima oko Bečkog sporazuma. Svjetski je čovjek, obrazovan je i vjerojatno govori desetak jezika.

Charlotte nije postigla mnogo toga, barem ne onog što se cijeni u društvu – ali ima svoje dobre strane. Dobrodušna je i iskrena i zna se šaliti na svoj račun. Sugovornicima je uvijek ugodno u njezinom društvu.

No i ti talenti, koliko god bili skromni, sad su je iznevjerili. Zbog njegove smirenosti i prodornih plavih očiju, razgovarajući s markizom od Granvillea osjećala se kao da se obraća ledenoj skulpturi. Nije ga uspijevala smekšati.

Negdje u njemu sigurno se skriva čovjek od krvi i mesa.

Uspjela ga je pogledati postrance, pokušavajući ga zamisliti u opuštenom stanju. Kako se odmara u tom raskošnom kožnatom naslonjaču, čizama podignutih na stol. Bez sakoa i prsluka; otkopčanih rukava i zavrnutih do laktova. Kako čita novine, možda, dok malo pomalo ispija brendi. Trodnevna brada na toj oblikovanoj čeljusti i gusta tamna kosa, razbarušena od...

„Gospođice Highwood.”

Trznula se. „Da?”

Nagnuo se prema njoj, stišavši glas. „Prema mojem iskustvu, kadrile, iako se katkad čine beskonačne, ipak jednom završe. Bilo bi bolje da se vratite u dvoranu. A i ja.”

„Da, imate pravo. Ja ću prva. Ako želite, pričekajte deset minuta prije negoli i vi dođete. Tako ću imati vremena da smislim izliku zbog izlaska iz dvorane. Glavobolja, recimo. Ali nakon toga nas čekaju dva tjedna izbjegavanja. Doručak neće biti problem. Gospoda uvijek jedu rano, a ja ne ustajem prije deset. Tijekom dana bavit ćete se sportom sa sir Vernonom, a dame će zasigurno pisati pisma i šetati vrtom. Dakle, snaći ćemo se i preko dana. Ali sutrašnja večera... Nažalost, red je na vas.”

„Molim?”

„Da odglumite bolest. Ili da isplanirate nešto drugo. Ne mogu

se svaku večer izvlačiti na glavobolju, zar ne?”

Pružio joj je ruku, a ona ju je prihvatila. Dok ju je podizao s dvosjeda, nije se odmaknuo od nje.

„Sigurni ste da vas ne zanima udaja za mene? Jer mi već organizirate raspored. Kao da ste mi supruga.”

Nervozno se nasmijala. „Ništa takvo, vjerujte mi. Što god moja majka govorila, nisam optimistična kao ona. Bili bismo užasan par. Premlada sam za vas.”

„To ste mi jasno dali do znanja.”

„Vi ste oličenje pristojnosti.”

„A vi ste... ovdje. Sami.”

„Upravo tako. Nosim svoje srce na dlanu, a vaše je očito...”

„Na uobičajenom mjestu.”

Zakopano negdje u Arktičkom krugu, pomislila je Charlotte. „Ukratko, gospodine lorde, nemamo ništa zajedničko. Bili bismo dvoje stranaca u jednoj kući.”

„Ja sam markiz. Imam pet kuća.”

„Znate na što mislim”, rekla je. „Bila bi to prava katastrofa.”

„Život obilježen dosadom i prožet očajem.”

„Nesumnjivo.”

„Morali bismo temeljiti cijeli naš odnos na seksualnom činu.”

„Ovaj... što?”

„Govorim o igri pod plahtom, gospođice Highwood. Mislim da bi barem to bilo prihvatljivo.”

Toplina joj se proširila od grudi do čela. „Ja... Vi...”

Dok je bezuspješno pokušavala otpetljati jezik, na njegovim se usnama počeo nazirati smiješak.

Je li moguće? Pukotina u ledu?

Preplavilo ju je olakšanje. „Mislim da me zadirkujete, gospodine lorde.”

Slegnuo je ramenima u znak potvrde. „Vi ste prvi počeli.”

„Nisam.”

„Prozvali ste me starcem i dosadnjakovićem.”

Potisnula je osmijeh. „Znate da nisam tako mislila.”

Jož, Bože. Ovo neće ići. Kad bi joj pokazao da se voli zafrkavati, i to čak na vlastiti račun, bio bi joj previše privlačan.

„Gospođice Highwood, mene se ne može prisiliti ni na što, a kamoli na brak. Radeći kao diplomat, imao sam posla s kraljevima i generalima, tiranima i luđacima. Zašto onda mislite da bih pao na riječi jedne mame koja svojoj kćeri traži ljubav?”

Uzdahnula je. „Zato što ne znate kakva je moja.”

Kako da mu objasni koliko je situacija ozbiljna?

Lord Granville to nije znao – a i da jest, vjerojatno mu ne bi bilo stalo – ali za Charlotte je na kocki bilo nešto više od novinskih tračeva i skandala. Ona i Delia Parkhurst nadale su se da će propustiti cijelu iduću londonsku sezonu kako bi mogle proputovati Kontinent. Sve su isplanirale: šest zemalja, četiri mjeseca, dvije najbolje prijateljice, jedna izuzetno popustljiva pratilja – i nijedan roditelj koji bi ih sputavao.

Međutim, prije nego što počnu pakirati kovčege, moraju dobiti dopuštenje. Ova jesenska kućna proslava trebala je biti prilika za Charlotte da dokaže sir Vernonu i lady Parkhurst da ono što se govorka o njoj nije istina. Da nije bestidna lovkinja na bogatstvo, nego pristojna dama i odana prijateljica, pouzdana da bude pratnja njihovoj kćeri na dugom putovanju.

Charlotte ne smije zabrljati. Delia računa na nju. A ne bi podnijela da joj se opet rasprše snovi.

„Molim vas, gospodine lorde. Samo pristanite...”

„Tišina.”

Odjednom se njegovo ponašanje sasvim promijenilo. Onaj staloženi i aristokratski stav pretvorio se u oprez. Okrenuo je glavu prema vratima.

I ona je nešto čula. Korake u hodniku. Koji se približavaju.

Šapate, pred vratima.

„Jož, ne”, rekla je, sva u panici. „Ne smijemo biti viđeni zajedno.”

Čim je izgovorila te riječi, u knjižnici je postalo vrlo burno. Charlotte nije bila sigurna kako se to dogodilo.

Je li je obuzela panika? Je li je on nekako dovukao u svoje naručje?

U jednom je trenutku bez riječi zaprepašteno zurila u okretanje škripuće kvake na vratima. U drugom se našla udobno smještena na prozorskoj klupčici knjižnice, sakrivena iza gustih baršunastih zavjesa.

Prsa o prsa s markizom od Granvillea.

Čovjekom kojeg je htjela izbjeći pod svaku cijenu.

Joj, Bože.

Držala se za revere njegova sakoa. Čvrsto ju je obgrlio rukama. Raširene dlanove položio joj je na leđa – jedan na njezin struk, a drugi između njezinih ramena. Zurila je ravno u njegovu besprije-korno bijelu kravatu.

Iako su bili u nelagodnom položaju, Charlotte se zavjetovala da se neće pomaknuti ni pisnuti. Kad bi ih otkrili, za nju ne bi bilo povratka. Njezina bi majka zarila kandže u lorda Granvillea i ne bi ga više pustila. To jest, ako Charlotte ne bi prije toga umrla od sramote.

Međutim, s vremenom je šansa da otkriju nju i Granvillea bila sve manja.

Dvoje ljudi ušlo je u prostoriju i odmah prešlo na stvar.

Glasovi su bili neprimjetni, tihi. Samo prigušeni hihoti i šuštanje tkanine.

I parfem koji se probijao kroz zastor u gustim, prodornim valovima.

Podigla je pogled, želeći u tami razaznati Granvilleov izraz lica. Gledao je ravno naprijed, opet nepokretno kao ledena skulptura.

„Misliš li da je primijetio?” promrmljao je muški glas.

Žena je šaptom odgovorila: „Šuti. Požuri se.”

Osjećaj strave obuzeo je Charlottine grudi.

Stravu je produbilo nekoliko trenutaka tihih, uznemirujuće

vlažnih zvukova.

Molim te, preklinjala je, stisnuvši oči. Molim te da nije ono što mislim da jest.

Ali molitve joj nisu uslišene.

Započeli su ujednačeni zvukovi. Ujednačeno škripanje za koje je pretpostavljala da potječe od površine stola, uzrokovano nečijim nabijanjem od njega. I baš kad se dovoljno očeličila da to pretrpi...

Tada se začulo stenjanje.

Ljudsko je tijelo vrlo čudna stvar, pomislila je. Imamo kapke kojima zatvaramo oči kada ih želimo odmoriti. Zatvaramo usta kada želimo izbjeći neugodne okuse. Ali na tijelu nemamo dodatak kojim možemo prigušiti zvukove.

Ne možemo začepiti uši. Osim ako postavimo dlanove na njih, a ona ih se nije usuđivala pomaknuti. Prozorska klupčica bila je preuska, a već i najmanji pokret mogao bi pomaknuti zastore i odati ih.

Nije imala izbora, morala je slušati. A još joj je gore bilo to što lord Granville mora slušati. I on je zasigurno čuo svaku škripu stola, svaki životinjski jecaj.

A uskoro i svaki čeznutljivi jauk.

„Ah!”

Jecaj.

„Oh!”

Jecaj.

„Eeeeeee!”

Zaboga. Je li žena omamljena od užitka ili nabraja samoglasnike u školi?

Nestašni smiješak navirao je u Charlotteinom grlu i škakljao ga. Pokušala ga je zatomiti, nekako suzbiti, ali nije uspjela. Razlog je vjerojatno bila nervoza zbog ove nelagodne situacije. Što si je više govorila da se ne smije smijati, podsjećala se na to da njezin ugled, putovanje s Delijom i cijela njezina budućnost ovise o tome

da se *ne* smije, nagon je postajao sve snažniji.

Zagrizla je unutrašnjost obraza. Napučila je usnice, očajnički želeći obuzdati smijeh. Ali iako je dala sve od sebe, ramena su joj se počela tresti.

Ljubavnici su ubrzavali tempo dok se škripanje nije pretvorilo u glasno cviljenje, nalik psećem. Nevidljivi muškarac izustio je grleni zvuk nalik režanju, glasniji od svih dosad. „*Grrrrraaaaah.*”

Charlotte se više nije mogla opirati. Smijeh se prolomio iz njezinih prsa.

Sve bi bilo izgubljeno da joj lord Granville nije položio dlan na zatiljak. Savivši ruku, približio je njezino lice svojim prsima, zatimivši njezin smijeh svojim prslukom.

Čvrsto ju je držao dok su joj se ramena tresla, a suze klizile niz obraze, obuzdavajući eksploziju kao što bi vojnik to učinio skokom na granatu.

Bio je to najčudniji zagrljaj koji je iskusila u životu, ali i koji je očajnički trebala.

A zatim, na svu sreću, sve je bilo gotovo.

Ljubavnici su si još nekoliko minuta nešto šaputali i ljubili se za ristanak. Ako su skinuli nešto odjeće sa sebe, podigli su je s poda i odjenuli. Vrata su se otvorila i zatvorila. Ostao je samo blagi miris parfema.

Više se ništa nije čulo, samo snažni, postojani udarci.

Udarci srca lorda Granvillea, shvatila je.

Očito mu srce ipak nije bilo zakopano u Arktičkom krugu.

Duboko i naglo udahnuvši, otpustio ju je iz zagrljaja.

Charlotte nije znala u što da gleda, a kamoli što da kaže. Protrljala je oči ručnim zglobom, a zatim izravnala prednji dio s haljine, trudeći se da sve bude na svojem mjestu. Njezina je kosa vjerojatno prošla najgore.

Lord je pročistio grlo.

Pogledali su se u oči.

„Smijem li se nadati da ste još suviše mladi da razumijete što se

upravo dogodilo?” pitao je.

Uputila mu je nadmeni pogled. „Jedno je biti mlad, a drugo neuk. Ovo prvo možda jesam, ali ovo drugo nisam.”

„Toga me i bilo strah.”

„Strah je prava riječ za ovo”, rekla je, naježivši se. „Bilo je... strašno. Traumatično.”

Povukao je rub svoje manžete. „Ne moramo više razgovarati o tome.”

„Ali razmišljat ćemo o tome. Proganjat će nas. Usjeklo nam se u pamćenje. Za deset bismo godina oboje mogli biti u braku i voditi ispunjene, sretne živote. Onda ćemo se jednog dana sresti u trgovini ili u parku i...” – pucnula je prstima – „iste ćemo se sekunde prisjetiti ove prozorske klupčice.”

„Odlučno kanim odagnati ovaj incident iz svojih misli. Predlažem da i vi to učinite.” Povukao je zastor u stranu. „Mislim da je zrak sada čist.”

Izašao je prvi, napravivši veliki korak prema podu. Zapanjila ju je njegova sposobnost da ih tako brzo sakrije. Očito ima izvrsne reflekse.

Pronašao je vrpcu za vezanje zastora i počeo učvršćivati jednu stranu.

Charlotte je podignula suknju, pripremajući se na silazak s klupčice.

„Pričekajte”, rekao joj je. „Pomoći ću vam.”

Ali već se počela spuštati i umjesto da učini elegantni korak, nezgrapno se spotaknula. Jurnuo je prema njoj da je uhvati. Kada je povratila ravnotežu, opet se našla u njegovom naručju.

Snažnom, zaštitničkom naručju.

„Hvala”, rekla je, potresena svime što se dogodilo. „Opet.”

Spustio je pogled prema njoj i opet je primijetila naznaku lukavog, šarmantnog osmijeha. „S obzirom na to da niste zainteresirani za mene, uznemirujuće se često bacate na mene.”

Odvajala se od njega, zarumenjenih obraza.

„Kako se tek onda ponašate prema čovjeku kojem ste divite?” upita.

„Kako je krenulo, neću se nikad imati priliku nikome diviti.”

„Ne govorite budalaštine.” Opet je podignuo vrpcu za zastor. „Mladi ste, lijepi, pametni i vedri. Ako vas zbog nekoliko zapetljanih uzdi na Rotten Rowu izbjegavaju svi mladi muškarci, onda se brinem za budućnost ove države. Engleska je osuđena na propast.”

Charlotte se raznježila. „Gospodine lorde, to je vrlo lijepo od vas.”

„Ne govorim to iz pristojnosti, nego zato što je to istina.”

„Svejedno, ja...” Sledila se. „O, moj Bože.”

Otkriveni su. Vrata knjižnice širom su se otvorila.

Edmund Parkhurst, osmogodišnji nasljednik svojeg oca baruna, stajao je na vratima, blijed i razrogačenih očiju.

„Aha, to si ti.” S olakšanjem je prislonila dlan na prsa. „Edmunde, dušo, trebao bi spavati.”

„Čuo sam neke zvukove”, rekao je dječak.

„Nisi”, uvjerala ga je Charlotte, prišavši mu i sagnuvši se da ga pogleda u oči. „Umislio si ih.”

„Čuo sam neke zvukove”, ponovio je. „Zle zvukove.”

„Ne, ne. Nije se dogodilo ništa loše. Samo smo... igrali igru.”

„Zašto si onda plakala?” Dječak je kimnuo prema lordu Granvilleu, koji je i dalje namještao zastor. „I zašto onaj nepoznati čovjek drži uže?”

„Na to misliš? To nije uže. A lord Granville nije neznanac. On je gost tvojeg oca. Dopotovao je danas poslijepodne.”

„Evo, pokazat ću ti.” Markiz se primaknuo naprijed, držeći izduženi zastor od pletenog baršuna, očito u nadi da će smiriti dječaka. Nije shvaćao koliko je mala vjerojatnost da visoki, golemi muškarac smiri uplašeno dijete koje ga vidi prvi put u životu.

Dječak je ustuknuo, vičući iz svega glasa. „Upomoć! Upomoć!”

Ubojstvo!”

„Edmunde, ne. Nema nikakvog...”

„UBOJSTVO!” kriknuo je, trčeći niz hodnik. „UBOJSTVO!”

Pogledala je Granvillea. „Nemojte samo stajati. Moramo ga zaustaviti.”

„Mogao bih ga oboriti u hodniku, ali nekako mislim da to ne bi pomoglo.”

Za minutu im se u knjižnici pridružio sir Vernon, njihov zabrinuti domaćin. S najgorom mogućom osobom – *Charlottinom mamom*.

„Charlotte”, prekora ju je. „Posvuda te tražim. Ovdje si bila cijelo vrijeme?”

Sir Vernon utišao je urlanje svojeg sina. „Što se dogodilo, sine?”

„Čuo sam neke zvukove. Zvukove ubojstva.” Dječak je ispružio ruku i uperio prst. „To su bili oni.”

„Nije bilo nikakvih zvukova ubojstva”, rekla je Charlotte.

„Dječak je zbunjen”, nadodao je lord Granville.

Sir Vernon položio je dlan na Edmundovo rame. „Reci mi što si točno čuo.”

„Bio sam gore”, rekao je dječak. „Prvo se čulo skvičanje. Ovako. *Iik, iik, iik, iik.*”

Charlotte je polako umirala iznutra kada je dječak počeo nevjerovatno precizno oponašati strastvene zvukove iz proteklih petnaest minuta. Svaki uzdah, jauk i jecaj. Bilo je sasvim očito koju je aktivnost opisivao. I sada će svi pretpostaviti da su Charlotte i markiz sudjelovali u toj aktivnosti.

Stenjući.

I koristeći se užadi.

Ovo nije zamišljala ni u najgorim noćnim morama.

„Zatim se začulo strašno režanje i žena je vrisnula. Otrčao sam dolje da vidim što se događa.” Uperio je optužujući prst prema prozorskoj klupčici. „Bili su ondje zajedno.”

Sir Vernon bio je vidljivo uzrujan.

„Pa”, rekla je mama. „Nadam se da lord Granville ima opravdanje.”

„Oprostite, gospođo. Ali možda bi se *vaša kći* trebala opravdati.” Sir Vernon pogledao je lorda Granvillea. „Kruže neke priče po gradu.”

Charlotte se skutрила.

„Sir Vernone, trebali bismo razgovarati nasamo”, rekao je lord Granville.

Ne, ne. Razgovor nasamo osudio bi je na propast. Svi moraju čuti istinu, ovdje i sada.

„Nije istina”, izjavila je. „Ništa od toga.”

„Nazivate mojeg sina lažljivcem, gospođice Highwood?”

„Ne, ali...” Charlotte stisne vrh nosa. „Ovo je nesporazum. Ništa se nije dogodilo. Nitko nije ubijen ni na bilo koji način napadnut. Nema nikakve užadi. Lord Granville samo je vezao zastor.”

„Zašto je zastor uopće bio odvezan?” pitao je sir Vernon.

„Nešto je ondje na podu”, rekao je Edmund.

Kada je podignuo predmet da ga prouči, Charlotteino je srce stalo.

Bila je to podvezica.

Podvezica s grimiznom vrpcom.

„To nije moje”, ustrajala je Charlotte. „Prvi put vidim tu podvezicu. Kunem se.”

„A što je onda ovo?” Edmund je preokrenuo vrpču, otkrivši tako šav.

Na podvezici je bilo izvezeno jedno slovo.

Slovo C.

Charlotte i lord Granville izbezumljeno su se pogledali.

Što sada?

Njezina je majka glasno progovorila. „Ne mogu vjerovati da bi se lord Granville, od sve gospode, ponio ovako besramno i šokantno prema mojoj kćeri.”

Mama, ne.

„Iz ovoga mogu zaključiti jedino da ga je obuzela strast!” izjavila je njezina majka glasno. Zatim je šapnula Charlotte: „Nikada nisam bila ponosnija tobom.”

„Majko, molim te. Dramatiziraš.”

Ali naravno, njezina je majka htjela upravo to. Objeručke bi prihvatila priliku da prouzrokuje skandal, ako bi to značilo da će se njezina kći zaručiti za markiza.

Joj, Bože. Charlotte ga je pokušala upozoriti, a sada se ostvaruju njezini najgori strahovi.

„Govorim istinu, mama. Ništa se nije dogodilo.”

„Nije važno”, šapnula joj je mama. „Važno je to što će ljudi *misлити* da se dogodilo.”

Charlotte je morala nešto poduzeti i to brzo. „To nije moja podvezica! Obje su na meni. Evo, dokazat ću vam.” Sagnula se da podigne rubove haljine.

Majka ju je zatvorenom lepezom udarila po dlanovima. „U društvu? Nipošto!”

Zašto je pokazivanje obiju podvezica gore od toga da sir Vernon misli da na sebi ima samo jednu?

Smireno je pokušala još jednom objasniti istinu. „Lord Granville i ja samo smo razgovarali.”

„Razgovarali?” Mama je počela žustro mahati lepezom. „Baš me zanima o čemu.”

„Ubojstvo!” viknuo je Edmund. Pjevno je izgovarao tu riječ, istovremeno udarajući nogama od tlo. „U-boj-stvo, u-boj-stvo, u-boj-stvo.”

„Nema ubojstva!” kriknula je Charlotte. „Niti ikakvog neprijemljenog ponašanja. Razgovarali smo o... o...”

„O čemu?” upitao je sir Vernon.

Umiješao se lord Granville. Utišao je Charlotte dotaknuvši joj ruku. Zatim je pročistio grlo i ponudio im sasvim iskren, ali i poguban, odgovor.

„Razgovarali smo o braku.”